

[Svend Høselberg]

ling af investeringsfondshenlæggelser, gennemført afgifter på vand og stigende afgifter på benzin – og de skal ifølge regeringen stige yderligere.

Man har afskaffet frynsegoderne for den arbejdende del af befolkningen.

Op man er begyndt at røre ved nogle principper ved at pille ved pensionen. Jeg ved selvfølgelig godt, at den radikale økonomiminister har været ude med, at vi ikke kunne blive ved med den pensionsordning, vi kender, fordi den bliver for dyr. I Venstre er vi imod, at man rører ved folkepensionen.

Regeringen har gennemført den såkaldte skattereform, men hvem kan komme og fortælle, at de betaler mindre i skat. Ja, mange kan af gode grunde ikke – også fordi det er lykkedes for skatteministeren at lave en skatteforskuksregistrering, som næsten ingen kan finde ud af, og hvor han har forsøgt at skjule den bruttoskat, som vi nu skal belastes med.

Derfor er der mange gode grunde til at slå fast, at politisk set blev 1993 et mørkt kapitel i Danmarks historie.

Man siger jo, at resultaterne bærer lønnen i sig selv. Ja, det så CD jo ved kommunevalget, hvor de fik en forsmag på det folketingsvalg, der stunder til.

Når det er sagt, vil jeg fortsætte her med at sige, at Venstre vil en anden vej.

For en uge siden havde vi her i Folketinget en lang debat om ventetiden for hjertepatienter. Mange hjertepatienter må i dag vente i mange måneder på en livsvigtig hjerteoperation. Venstre ønsker et samarbejde med private hospitaler. Det vil forkorte ventetiden – til gavn for de patienter, der venter. Regeringen er imod.

Venstre mener – for at tage et andet område – at private brønde selv skal have lov til at bestemme, om de vil drikke deres eget brøndvand, også selv om der er mere end 50 mg nitrat pr. liter vand. Regeringen er imod.

I de to små eksempler blokerer Socialdemokratiets ideologiske politik for alle fornuftige løsninger. Venstre mener: Mennesket frem for systemet. Men Socialdemokratiet mener: Systemet frem for mennesket. Og her er der en fundamental forskel.

Venstre og Det Konservative Folkeparti har i fællesskab opstillet et alternativ til rødskløverregeringens finanslov. Det skete med planen

»På ret kurs igen«. Med »På ret kurs igen« viser Venstre og De Konservative, at der er en anden økonomisk-politisk vej end den socialdemokratiske. Hvis »Ret kurs« blev gennemført, ville der i forhold til regeringens finanslov ske en reduktion af de offentlige udgifter på 14 mia. kr., blive gennemført en skattelettelse på 8 mia. kr. og ske en forbedring af statsfinanserne på 12 mia. kr. Samtidig ville der være en positiv effekt på beskæftigelsen.

Hvis »Ret kurs« blev gennemført, ville væksten i antallet af arbejdspladser ske i private virksomheder. Ifølge »rødskløveret« vil de nye job først og fremmest blive oprettet i den offentlige sektor.

Med »Ret kurs« ønsker Venstre og Det Konservative Folkeparti også at gøre op med nogle af de socialdemokratiske ideologiske elementer i rødsklöverregeringens politik. I stedet for at opkræve øgede skatter til finansieringen af offentlige tilskudsordninger ønsker Venstre og De Konservative fradragret for og ikke tilskud til udgifter til boligreparation og vedligeholdelse samt til hjemmeservice.

Med »Ret kurs« stiller Venstre og De Konservative tillige forslag om genindførelse af opsparingskontrakter, gennemførelse af besparelser på flygtningeområdet, afskaffelse af erhvervsfjendtlige skatteforhøjelser og sikring af folkepensionen.

For Venstre er det magtpåliggende at slå fast, at det ikke kun er statens økonomi, som kører ad et forkert spor på grund af rødsklöverregeringens politik. Hele samfundsøkonomien er blevet forvredet.

I Venstre ville vi først og fremmest glæde os over en eventuel fremgang i erhvervslivet og i antallet af arbejdspladser i virksomhederne, hvis vores politik blev praktiseret. Vi ville endda være særlig glade, fordi vi ville vide, at hvis fremgangen kom, var det på grund af den stabile og ansvarlige økonomiske politik, der blev ført før regeringsskiftet for et lille år siden.

Den væsentligste kilde til den erhvervsøkonomiske fremgang er den lave danske rente, og grundlaget for den lave rente er helt entydigt ti års borgerlig-liberal økonomisk politik, som det lykkedes at gennemføre trods Socialdemokratiets modstand.

Der er to forhold, som det er vigtigt at slå fast om den økonomiske udvikling i de næste år: